

Sprawa C-610/23 [Al Nasiria]**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

3 października 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (sąd administracyjny pierwszej instancji w Salonikach, Grecja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

30 czerwca 2023 r.

Strona skarżąca:

FO

Druga strona postępowania:

Minister imigracji i azylu

Przedmiot postępowania głównego

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji niezależnej komisji odwoławczej ministerstwa imigracji i azylu odrzucającej, jako oczywiście bezzasadny, środek zaskarżenia złożony przez skarżącego na decyzję o oddaleniu jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia art. 46 dyrektywy 2013/32 – w związku z przepisami dyrektywy 2008/115 i w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – oraz zasad autonomii proceduralnej państw członkowskich, równowaga i skuteczność – art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

1) Czy, mając na uwadze doniosłość środka zaskarżenia w rozumieniu art. 46 dyrektywy 2013/32, ustawodawca może wyprowadzić domniemanie jego nieprawidłowego złożenia, a w konsekwencji, możliwość jego odrzucenia jako oczywiście bezzasadnego bez dokonania pełnego i ex nunc rozpoznania sprawy (co powoduje także nieprzyznanie czasu na dobrowolny wyjazd na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy nr 3907/2011 i art. 7 dyrektywy 2008/115) z tego powodu, że skarżący [ochrona międzynarodowa] nie stawił się osobiście przed komisją, która badała sprawę?

2) a. W przypadku uznania, że kwestia ta wchodzi w zakres zasady autonomii proceduralnej państw członkowskich, czy, w kontekście badania zasady równoważności, należy uwzględnić podobne krajowe przepisy proceduralne regulujące postępowania przed komisjami administracyjnymi odpowiedzialnymi za odwołania według prawa krajowego lub przepisy proceduralne regulujące składanie środków zaskarżenia co do istoty (lub wniosków o stwierdzenie nieważności) przed sądami administracyjnymi?

b. Czy obowiązek osobistego stawiennictwa (lub przesłania zaświadczenia, o którym mowa w art. 78 ust. 3 ustawy nr 4636/2019 w przewidzianych przypadkach) jest zgodny z zasadą skuteczności prawa Unii oraz, w szczególności, ze skutecznym korzystaniem z prawa do skutecznych środków prawnych. W tym kontekście sąd pyta również, czy ma znaczenie, z jednej strony, że domniemanie niewłaściwego wykonania prawa do odwołania, o którym mowa w art. 97 ust. 2 ustawy nr 4636/2019, odpowiada powszechnemu doświadczeniu, a z drugiej strony, że w kontekście rozpatrywania (w pierwszej instancji) wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, takie samo zachowanie prowadzi do domniemania milczącego wycofania, a nie oddalenia wniosku jako oczywiście bezzasadnego?

Istotne przepisy prawa Unii i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej: art. 78

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (zwana dalej: „kartą”): art. 47

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60): art. 28, 31 ust. 8, 32 ust. 1 i 2, 46 i 47.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9): art. 4

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98): art. 7 ust. 4 i 11 ust. 1.

Wyroki z dnia 6 października 1982 r., Cilfit i in. (283/81, EU:C:1982:335), z dnia 21 grudnia 2011 r., NS (C-411/10 i C-439/10, EU:C:2011:865), z dnia 31 stycznia 2013 r., D. i A. (C-175/11, EU:C:2013:45), z dnia 7 listopada 2013 r., X i in. (C-199/12 – C-201/12, EU:C:2013:720); z dnia 17 grudnia 2015 r., Tall (C-239/14, EU:C:2015:824), z dnia 26 lutego 2015 r., Shepherd (C-472/13, EU:C:2015:117), z dnia 18 października 2018 r., E.G. (C-662/17, EU:C:2018:847), z dnia 19 marca 2020 r., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa) (C-564/18, EU:C:2020:218), i z dnia 9 września 2020 r., Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (odrzućenie kolejnego wniosku – termin do wniesienia środka zaskarżenia) (C-651/19, EU:C:2020:681).

Istotne przepisy prawa krajowego

Konstytucja Grecji: art. 8, 20 ust. 1, 87 i 89 ust. 2.

Nomos 4636/2019, Peri Diethnous Prostatias kai alles diataxeis (FEK A'169/1.11.2019) [ustawa 4636/2019 w sprawie ochrony międzynarodowej i innych przepisów (FEK A' 169/1.11.2019): art. 2, 4, 5 ust. 1, 9 ust. 1, 15, 78 ust. 3 i 9, 81, 92, 95 ust. 1 i 97 ust. 2].

Nomos 4375/2016, Organosi kai leitourgia Ypiresias Asylou, Archis Prosfygon, Ypiresias Ypodochis kai Taftopoiisis systasi Genikis Grammateias Ypodochis, prosarmogi tis Ellinikis Nomothesias pros tis diataxeis tis Odigias 2013/32/EE tou Evropaikou Koinovouliou kai tou Symvouliou „schetika me tis koines diadikasies gia ti chorigisi kai anaklisi tou kathestotos diethnous prostatias (anadiatyposi) „ (L 180/29.6.2013), diataxeis gia tin ergasia dikaiouchon diethnous prostatias kai alles diataxeis (FEK A' 51/3.4.2016), [ustawa nr 4375/2016 dotycząca organizacji i funkcjonowania służb azylowych, organu odwoławczego i służb zajmujących się przyjmowaniem i identyfikacją, utworzenia sekretariatu generalnego ds. przyjmowania, dostosowania greckiego ustawodawstwa do przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE „w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona)” (L 180/29.6.2013), przepisów w zakresie zatrudniania beneficjentów ochrony międzynarodowej oraz inne przepisy (FEK A' 51/3.4.2016) wraz z późniejszą zmianą ustawą nr 2016/2016. 4399/6.4.2016: art. 4 ust. 1].

Nomos 3907/2011, Idrysi Ypiresias Asylou kai Ypiresias Protis Ypodochis, prosarmogi tis ellinikis nomothesias pros tis diataxeis tis Odigias 2008/115/EK „schetika me tous koinous kanones kai diadikasies sta krati-meli gia tin epistrofi ton paranomos diamenonton ypikoon triton choron „ kai loipes diataxeis (FEK A' 7/26.1.2011) [ustawa 3907/2011 w sprawie utworzenia służb azylowych i służb do spraw pierwszego przyjmowania, dostosowania greckiego ustawodawstwa do

przepisów dyrektywy 2008/115/WE „w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich” i inne przepisy (FEK A' 7/26.1.2011): art. 22 ust. 4].

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania

- 1 W dniu 28 lutego 2019 r. skarżący w postępowaniu głównym, obywatel Iraku, złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w Perifereiako Grafeio Asyloou Samou (regionalnym urzędzie azylowym w Samos), oświadczając, że opuścił kraj pochodzenia, ponieważ z powodu konfliktu na tle religijnym jego życiu zagrażała „milicja”.
- 2 W dniu 24 lutego 2020 r., po uznaniu skarżącego za ofiarę poważnej przemocy fizycznej, został on przesłuchany w Perifereiako Grafeio Asyloou Thessalonikis (regionalnym urzędzie azylowym w Salonikach). W toku przesłuchania oświadczył, w odniesieniu do powodów, które zmusiły go do opuszczenia jego kraju pochodzenia, że pozostawał w sentymentalnym związku z dziewczyną i że okoliczność ta narażała jego życie na niebezpieczeństwo, ponieważ plemię podjęło decyzję o zabiciu go. Z tego powodu skarżący opuścił Irak, udał się do Turcji, a stamtąd przedostał się do Grecji.
- 3 W trakcie postępowania administracyjnego mającego na celu rozpatrzenie jego wniosku skarżący przedstawił dokument adresowany do wszystkich plemion i nakazujący jego śmierć z powodu złego zachowania wobec nich. Skarżący oświadczył, że nie chce wracać do swojego kraju pochodzenia, gdyż w takim przypadku zostanie zabity.
- 4 W dniu 18 maja 2020 r. jego wniosek został oddalony decyzją regionalnego urzędu azylowego w Salonikach, z powodu uznania jego zeznań za niewiarygodne, podczas gdy wyżej wskazany dokument nie został dopuszczony jako pełny dowód.
- 5 W dniu 27 sierpnia 2021 r. skarżący złożył do niezależnej komisji odwoławczej administracyjny środek zaskarżenia na tę decyzję. W momencie składania środka zaskarżenia został on poinformowany, że terminem wyznaczonym do jego rozpatrzenia jest dzień 11 października 2021 r. i że w tym dniu będzie musiał osobiście stawić się przed właściwą niezależną komisją odwoławczą, chyba że legalnie przebywałby w Kentro Ypodochis kai Taftopoiisis (ośrodku przyjmowania i identyfikacji, zwanym dalej „KYT”) lub zostałyby na niego nałożony środek w postaci ograniczenia w przemieszczaniu się lub obowiązek pobytu w miejscu poza regionem Attyki.
- 6 Jednakże w dniu rozprawy skarżący nie stawił się osobiście przed komisją. W konsekwencji, po ustaleniu, że skarżący nie przebywał w KYT, nie podlegał ograniczeniom w przemieszczaniu się, ani że nie istniały okoliczności siły wyższej, komisja wydała decyzję o oddaleniu środka zaskarżenia jako oczywiście

bezzasadnego, bez jego merytorycznego zbadania, oraz nałożyła na niego środek nakazujący powrót z pominięciem dobrowolnego wyjazdu z kraju.

- 7 Skarżący złożył do sądu odsyłającego wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji niezależnej komisji odwoławczej (zwanej dalej: „zaskarżoną decyzją”).

Zasadnicze argumenty strony skarżącej w postępowaniu głównym

- 8 Skarżący podnosi między innymi, że zaskarżona decyzja została wydana bez uzasadnionych i wystarczających powodów. Dokładnie wskazuje, że jego środek zaskarżenia został bezprawnie odrzucony wyłącznie z powodu jego nieobecności podczas jego rozpatrywania i bez należytego rozpatrzenia jego istoty, zważywszy, że nie mógł on stawić się na rozprawie z powodu siły wyższej, a w szczególności ze względu na trudności ekonomiczne, które uniemożliwiły mu dotarcie do Aten z Salonik, gdzie mieszka.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 9 Dyrektywy 2011/95 i 2013/32, stanowiące część wspólnego europejskiego systemu azylowego, zostały transponowane do krajowego systemu prawnego ustawą nr 4363/2019. Zgodnie z art. 92 tej ustawy, który odpowiada art. 46 dyrektywy 2013/32 dotyczącego prawa do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem, osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową przysługuje administracyjny środek zaskarżenia od decyzji o oddaleniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w pierwszej instancji.
- 10 Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy 4375/2016, w brzmieniu zmienionym ustawą 4399/2016, ustanowiono niezależne komisje odwoławcze, których zadaniem jest rozpatrywanie środków zaskarżenia osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej w celu dokonania kontroli, pod względem prawnym i merytorycznym, decyzji o oddaleniu [wydanych] w pierwszej instancji.
- 11 W celu zapewnienia niezbędnych gwarancji proceduralnych ustalono, że w skład tych komisji, określanych jako „organy quasi-sądowe”, wchodzi większość urzędujących sędziów (sędziów powszechnych sądów administracyjnych). Członkowie komisji przy wykonywaniu swoich funkcji korzystają z niezawisłości i niezależności.
- 12 Ponadto zagwarantowana jest zasada bezstronności, biorąc pod uwagę, że komisje mają status strony trzeciej w stosunku do zaangażowanych stron i nie reprezentują administracji.
- 13 Decyzje podejmowane przez te komisje w sprawie administracyjnych środków zaskarżenia na decyzje administracyjne, po dogłębnej analizie prawnej i merytorycznej z pełnymi, szczegółowymi i konkretnymi uzasadnieniami, są wiążące dla stron, ponieważ nie podlegają one zaskarżeniu inaczej niż w drodze

skargi sądowo-administracyjnej lub wniosku o stwierdzenie nieważności złożonego do sądu administracyjnego.

- 14 W świetle powyższego niezależne komisje odwoławcze nie stanowią sądów w rozumieniu konstytucji, lecz komisje wykonujące uprawnienia sądownicze na podstawie art. 89 ust. 2 konstytucji.
- 15 Ponadto art. 97 ust. 2 ustawy nr 4636/2019 przewiduje, że w postępowaniach przed niezależnymi komisjami odwoławczymi skarżący ma obowiązek stawić się osobiście. Jedyne przypadki, w których nie jest konieczne osobiste stawiennictwo wymienione są w artykule 78 ust. 3. Są to przypadki, w których osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej przebywa w ośrodkach przyjmowania lub gościnnych albo podlega ograniczeniu w przemieszczaniu się lub obowiązkowi przebywania w określonym miejscu, w którym to przypadku może być reprezentowana przez adwokata lub przesłać zaświadczenie potwierdzające występowanie jednego z tych przypadków. W sytuacji, w której osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej nie stawi się osobiście (lub nie prześle zaświadczenia, o którym mowa w art. 78 ust. 3 tej ustawy), jej środek zaskarżenia zostaje odrzucony jako oczywiście bezzasadny, gdyż przyjmuje się, że skarżący złożył środek zaskarżenia wyłącznie w celu opóźnienia lub uniemożliwienia wykonania decyzji o uprzednim lub nieuchronnym wydaleniu lub jego wydalenia w jakikolwiek inny sposób.
- 16 W tym względzie sąd odsyłający zauważa, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem cechy środka zaskarżenia przewidzianego w art. 46 dyrektywy 2013/32 należy określić zgodnie z art. 47 karty, wedle którego każdy, kogo prawa i wolności zagwarantowane przez prawo Unii zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem, zgodnie z warunkami przewidzianymi w tym artykule (wyrok z dnia 18 października 2018 r., E.G., C-662/17, EU:C:2018:847, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 17 Zatem, w braku uregulowań Unii w tej dziedzinie, do wewnętrznego porządku prawnego każdego państwa członkowskiego należy uregulowanie szczegółowych przepisów proceduralnych dotyczących środków prawnych mających na celu ochronę uprawnień przysługujących podmiotom prawa, pod warunkiem jednak, że przepisy te nie są mniej korzystne niż przepisy normujące podobne sytuacje podlegające prawu krajowemu (zasada równoważności) oraz że praktycznie nie uniemożliwiają lub nie czynią nadmiernie uciążliwym wykonywania uprawnień przyznanych w prawie Unii (zasada skuteczności) [wyrok z dnia 19 marca 2020 r., *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)*, C-564/18, EU:C:2020:218, pkt 63 i z dnia 9 września 2020 r., *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* (odrzućenie kolejnego wniosku – termin do wniesienia środka zaskarżenia), C-651/19, EU:C:2020:681, pkt 34].
- 18 Dyrektywa 2013/32 nie zawiera szczegółowych przepisów dotyczących stawiennictwa wnioskodawców przed organem rozpatrującym skuteczny środek zaskarżenia na podstawie art. 46 dyrektywy ani konsekwencji niedopełnienia tego

obowiązku proceduralnego. Można zatem stwierdzić, że nałożenie obowiązku osobistego stawiennictwa na podstawie art. 97 ust. 2 ustawy nr 4636/2019 (lub obowiązku przesłania zaświadczenia na podstawie art. 78 ust. 3 rzeczonej ustawy) oraz przepis przewidujący oddalenie środka zaskarżenia jako oczywiście bezzasadnego w przypadku niezastosowania się do tego obowiązku wchodzi w zakres zasady autonomii proceduralnej państw członkowskich i mogą być dalej badane jedynie pod kątem zgodności z zasadami równoważności i skuteczności.

- 19 Na podstawie art. 32 dyrektywy 2013/32 warunkiem uznania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za oczywiście bezzasadny jest uznanie wniosku za bezzasadny, a mianowicie rozpatrzenie wniosku co do istoty. Jednakże, zgodnie z art. 97 ust. 2 ustawy nr. 4636/2019, jeżeli skarżący nie stawia się osobiście na rozprawie odwoławczej, wniosek zostaje odrzucony jako oczywiście bezzasadny, jednak bez badania jego istoty. Ponadto zgodnie z łączną interpretacją art. 46 ust. 1 i 3 dyrektywy 2013/32 oraz art. 97 ustawy nr 4636/2019, skuteczny środek zaskarżenia przewidziany w prawie greckim, w postaci odwołania od decyzji administracyjnej, musi gwarantować pełne i ex nunc zbadanie kwestii faktycznych i prawnych, co nie ma miejsca w sytuacji, w której skarżący nie stawia się osobiście przed organem odwoławczym, czyli niezależną komisją odwoławczą. Należy zatem zbadać, czy art. 97 ust. 2 ustawy nr 4636/2019 jest zgodny z art. 46 dyrektywy 2013/32.
- 20 Jeżeli chodzi o poszanowanie zasady równoważności to należy zauważyć, że ponieważ niezależne komisje odwoławcze wykonują uprawnienia jurysdykcyjne, ale w rozumieniu konstytucji nie są uznawane za sądy, pojawia się kwestia ustalenia analogicznej procedury przewidzianej w prawie krajowym, z którą można porównać zaskarżone postępowanie przed tymi komisjami.
- 21 W szczególności pojawia się pytanie, czy przedmiotowe przepisy będą weryfikowane w odniesieniu do przepisów obowiązujących w postępowaniu przed pozostałymi organami administracji rozpatrującymi administracyjne środki zaskarżenia od decyzji administracyjnych (gdzie nie istnieją jednolite ramy przepisów proceduralnych, lecz różne zasady dla każdej instytucji i gdy w każdym przypadku skarżący, przy rozpatrywaniu środka zaskarżenia, nie ma obowiązku osobistego stawiennictwa, lecz może być reprezentowany przez obrońcę lub osobę trzecią), lub w związku z przepisami mającymi zastosowanie do środków zaskarżenia co do istoty lub do skarg o stwierdzenie nieważności przed sądem administracyjnym (postępowanie, w którym, z jednej strony, zainteresowana strona nie ma obowiązku osobistego stawiennictwa, ale może być reprezentowana przez adwokata, a z drugiej strony, w przypadku środków zaskarżenia co do istoty, pod pewnymi warunkami, w przypadku odrzucenia pierwszego środka, możliwe jest wniesienie drugiego środka zaskarżenia).
- 22 Pytanie to dotyczy wykładni art. 46 dyrektywy 2013/32, czyli orzeczenia w przedmiocie merytorycznego charakteru procedury badania skutecznego środka zaskarżenia przewidzianego w tym artykule, a nie prostego badania podobieństwa odpowiednich przepisów proceduralnych, które należy do sądu odsyłającego [zob.

wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 września 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (odrzućenie kolejnego wniosku – termin środka zaskarżenia), C-651/19, EU:C:2020:681, pkt 37–38].

- 23 Ponadto jeżeli chodzi o poszanowanie zasady skuteczności można stwierdzić, że sporny przepis, o którym mowa w art. 97 ust. 2 ustawy nr 4636/2019 jest uzasadniony względami uporządkowanego i szybkiego przebiegu procedury rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, ponieważ zapewnia, że osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową nadal będą zainteresowane losami ich środka zaskarżenia i nadal przebywają na terytorium Grecji, aby uniknąć marnowania cennego czasu w toku merytorycznego badania środków zaskarżenia, które nie są istotne dla samych wnioskodawców, i w ten sposób przyspieszyć rozpatrzenie pozostałych środków zaskarżenia.
- 24 Przeciwnie można także postawić tezę, że powyższy przepis uniemożliwia lub nadmiernie utrudnia stosowanie prawa Unii Europejskiej. Z jednej strony nakłada on nieproporcjonalne obciążenie na osoby ubiegające się o udzielenie ochrony międzynarodowej, ponieważ są one zobowiązane (chyba że podlegają jednemu z wyjątków przewidzianych w art. 78 ust. 3 ustawy nr 4636/2019) do stawienia się w siedzibach niezależnych komisji odwoławczych w Atenach wyłącznie w celu potwierdzenia swojej obecności, a nie celem ich przesłuchania, bez możliwości bycia reprezentowanym przez adwokata lub inną osobę. Z drugiej strony stanowi, że konsekwencją niedochowania tego wymogu proceduralnego jest domniemanie nadużycia prawa do odwołania, w związku z czym środek zaskarżenia należy odrzucić jako oczywiście bezzasadny.
- 25 Co się tyczy w szczególności oddalenia środka zaskarżenia jako oczywiście bezzasadnego bez dokonania [jego] merytorycznego badania to należy przede wszystkim podkreślić, że zgodnie z dyrektywą 2013/32 niedopełnienie obowiązku kontaktowania się z organami władzy wiąże się z domniemaniem milczącego zrzeczenia się wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a nie z oddaleniem wniosku jako oczywiście bezzasadnego.
- 26 Po drugie, oddalenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako oczywiście bezzasadnego zakłada, zgodnie z wyraźnym brzmieniem art. 32 ust. 2 dyrektywy 2013/32, że wniosek ten jest co najmniej bezzasadny. Warunku tego nie przewiduje art. 97 ust. 2 ustawy nr 4636/2019, który reguluje wyłącznie postępowanie przed niezależnymi komisjami odwoławczymi i przewiduje oddalenie środka zaskarżenia na podstawie art. 46 dyrektywy 2013/32 jako oczywiście bezzasadnego, co jest równoznaczne z oddaleniem środków sądowych według prawa wewnętrznego jako niedopuszczalnych z przyczyn formalnych, bez merytorycznego zbadania sprawy.
- 27 Po trzecie, oddalenie wniosku jako oczywiście bezzasadnego ma szersze konsekwencje, gdyż powoduje nieprzyznanie czasu na dobrowolny wyjazd i nałożenie zakazu wjazdu na obywatela państwa trzeciego (zob. art. 7 ust. 4 i art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2008/115).

- 28 Po czwarte, podstawa faktyczna domniemania, o którym mowa w art. 97 ust. 2 ustawy nr 4636/2019, nie wydaje się odpowiadać wnioskowi wynikającemu z powszechnych doświadczeń i logiki, gdyż niestawienie się osobiście przed niezależną komisją odwoławczą może być wynikiem okoliczności zewnętrznych wobec zamiaru uniemożliwienia lub opóźnienia wykonania decyzji o uprzednim lub nieuchronnym wydaleniu lub wydaleniu skarżącego w inny sposób, przede wszystkim mając na uwadze okoliczność, że decyzje komisji nie są podejmowane tego samego dnia, w związku z czym stawienie się przed nimi osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej w dniu rozprawy w żaden sposób nie ułatwia wykonania nakazu powrotu w przypadku odrzucenia środka zaskarżenia.
- 29 Wreszcie po piąte, dyrektywa 2013/32 przewiduje w art. 46 ust. 11, że państwa członkowskie mogą ustanowić warunki, na jakich można domniemywać dorozumiane wycofanie lub zaprzestanie popierania środka zaskarżenia, a także mające zastosowanie przepisy proceduralne, podczas gdy, wręcz przeciwnie, nie zawiera ona żadnego przepisu mówiącego o możliwości odrzucenia środków zaskarżenia jako oczywiście bezzasadnych.
- 30 Nie jest zatem jasne, czy to, co zostało powiedziane powyżej w odniesieniu do możliwości uznania domniemania w przedmiocie milczącego wycofania lub oddalenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako oczywiście bezzasadnego, ma bezpośrednie lub analogiczne zastosowanie do spraw odwoławczych.
- 31 Mając na uwadze wskazane powyżej trudności w dokonaniu wykładni znaczenia odpowiednich przepisów prawa Unii sąd odsyłający uważa za konieczne skierowanie pytań prejudycjalnych do Trybunału Sprawiedliwości.